

ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΑΝΑΒΑΣΗ

Γραμμενο 15/8/1994

Σκορπησαν στα περατα της γης.
Μονοι, φτωχοι, καταδιωγμενοι.
Κλειδωσαν σπιτια, παρατησαν αγρους.
Οι δωμες χαλασαν, τα δεντρα τους ξεραναν.
Αρρωστες ει κληματαριες.
Ανγκαθια στα χωραφια.
Χασκουνε ερημα τα μονοπατια.

Αφησανε την μοναξια σ'αυτους που 'μειναν πισω.
Στην μοναξια και τουτοι πηγαν.
Μονοι τους καθωντε στον καφενε οι φιλοι.
Πατερας, μανα, στην αυλη καθωντε σκεφτικοι -
Στα χερια ει παλλιες φωτογραφιες.
Αδια δωματα, αδια κρεβατια.

Φηγαν ετουτοι. Ονειρα, φοβους στην καρδια.
Κλεφτες δεν ηταν. Μα ουτε πλουσιοι.
Της φτωχιας γεννημα. Αναθρεμα ανανγκης .
Στερησεων αποπαιδα.
Σ'ονειρα μελλοντος το μερτικο δεν ειχαν.

Αναβαση ξεκινήσαν, σε ξενες γες να παν.
Αλεξανδροι δεν ειναι - παρεα δεν εχουν τον Ξενωφο.
Ξεριζωμενοι απ'το χωμα της γεννιας,
Σε μακρινες ακτες εξεβαρκαραν.
Αραγες φτωχια θα γευτουν ξανα στα ξενα ?
Στα σπιτια που γεννηθηκαν επιστροφη θα εχουν –
Λεφταδες, ομορφοι, ψιλοι ?
Φιλοι και χωριανοι θα τους ζηλεβουν ?
Θα 'νε περιφανοι οι προγονοι τους ?
Θα ζει ως τοτε η μανα που τους γεννησε ?
Τι δωρα θα της φερουν σαν ξαναρθουν ?

Τρεχουν τα χρονια.
Ονειρα αλλαζουν λιγο-λιγο.
Αφταστα ονειρα – Ομοιρικες συρινες.
Διδασκουν στα παιδια της μανας τους την γλωσσα
Και να χωρευουν του χωριου τους τους χορους.
Γεμησαν τα προσωπα ρητιδες –
Ολων τα προσωπα – γωννιων και τουτων.
Κιτρινησαν στα καδρα των νοιατων οι οψεις τους.
Γερασαν οι γονεις, πολλοι πεθαναν.
Μεσα σε ξενους τοπους αυτοι μοχθουν.
Πλουσιοι γηνανε ? ουτε και τουτοι ξερουν.
Σε δυο ζωες ο νους παλεβει –
Εκεινην που γεννηθηκαν κι'αυτην εδω που ζουν.

Ονειρα μπλεκοντε – υπνου και μερας,
Νυχτας κι' επιθυμιας.
Βεβαιως αγαπουν την γη 'δω που τους δεχτει,
Μα δεν ξεχνουν της μανας τους το σπιτικο.
Ψωνια σε μαγαζια ομοφυλων τους κανουν.
Παιρνουν και δεινουν νεα απ' την πατριδα.
Γεμιζουν εκκλησιες, στα κεντρα πανε
Την γλωσσα του παππου ν' ακουσουν.
Νυχτα Παρασκευης τον επιταφιο με δακρυα ψαλλουν,
Σαββατο βραδυ τραγουδουν, χωρεβουν και γλεντουν.
Και παντα ομως σκεφτωντε, αναπαυστα,
Και ονειροπωλουν τον γυρισμο.
Πως οταν φτασουν στο χοριο,
Στο πατρικο το σπιτι,
Τι θε να πουν ? πιον πρωτα θα φιλησουν ?

Τρεχουν τα χρονια. Ονειρα αλλαζουμε ξανα.
Ατιμα ονειρα, κοροηδεβουν και γλιστρουν.
Σκυφτο κεφαλι – στης δουλιας την πετρα 'πανω –
Τα ονειρα να πιασουν προσπαθουν.
Αυθονα τα ελεει του θεου που εχουν ?
Μηπως φτωχοι και 'δω τους ζουν ?
Δεν κανει διαφορα !
Πλουσιοι η φτωχοι ας ειναι,
Πισω στο μητρικο χοριο να πανε θελουν,
Μεσα στην αγκαλια που βιζαξαν να μπουν.
Το κυπαρισσι ν' ανεβουν, φωλλιες να πιασουν.
Ταβλι να παιζουν, και χαρτια, στον καφενε.
Τρυγισμα να πανε στο αμπελι.
Καφε να πιουν με τον πατερα
Σαν καθετε μεσ' στην αυλη,
Κατω απ' την κληματαρια –
Δυπλα στες γλαστρες με το γιασεμι.
Φωρει η μανα την ποδια, ασπρη και κεντιτη,
Εκεινη που της εφερε σαν δωρο.
Στριβει ο κυρης το μουστακι –
Μανγκας σαν το καπελλο-δορο-του φορει.
Καθετε δυπλα ο παππους, να μαθει θελει
Νεα της χωρας περα 'κει που το εγγονι ζει.
Τα δακτυλα της η γιαγια μεσ' στα μαλλια του μπλεκει,
'αγαπη μου' του λεει και γελα.

Και μεχρι τοτε, στην ξενητια εδω
Ο μεταναστης ζει κι' ονειρα κανει.
Ποσο, ως ποσο, θε να ζουν τα ονειρα αραγε ?
Μεχρι ως ποτε η γεννια θ' ακολουθει ?
Της μανας ξεχορα τα αιθημα ν' αχει ?
Να συνεχιζει των προγονων τα ηθοι ?
Αραγε τα παιδια το αιμα θα κρατησουν
Γνησιο ως το φερανε αυτοι ?
Πιο συγουρο θα ειναι ομως

Ηθοι και εθoiμα θα ξεχαστουν.
Θα σμιξουνε και θα χαθουν μεσ'στ'αλλα.
Συγα-συγα θα ξεχαστουν.

Ακουσα μεταναστες να φιλοσοφουν,
Οσους προφτασανε και πηγαν στην πατριδα,
Να λενε – “ξενοι ζουν εδω και νοιωθουν
Και ξενοι νοιωσανε στο πατρικο σαν γυρησαν εκει”.
Κρυμας γι'αυτους που γνωρησαν δυο μανες.
Συνχηση εχουν στην ψυχη και τρικυμια.
Αμετρα του πονου τα ποτηρια.
Μαραναν τα ονειρα στο νου.
Τοπο δεν εχουν ει ελπιδες.
Χασαν την δυναμη ει προσευχες.
Ερημα ειν'και'δω τα μονοπατια -
Στην δυση ως κατεβει η ζωη.
Αξηζε αραγε στα ξενα 'δω να'ρθουν ?
Βασανα ετσι ει συλλογες.
Ανχος κατεστει η λαχταρα
'κει που μεγαλωσαν να παν.
Φαντασματα χωρεβουν μεσ'στη σκεψη
Τα προσωπα πού γνωριζαν παλλια.
Και ως τα χρονια φεβγουν
Κι'ει ευκαιριες πνιγωντε στα γηρατια
Μεσα στα' στηθια 'πλωνετε η νυχτα
Και σαν τες νυχτεριδες πλαταγωντε
Μεσα στο σκοτος ονειρα παλλια.
Μεσα στους ποθους ερημια.
Ολα τους προδωσαν, θαρρουν.
Χερι βοηθιας δεν απλωθει
Απο κανενα εις αυτους –
Τους μεταναστες ταλεπορους,
Πικρας και πονου προτοπορους.
Και τωρα στην καρδια την κουρασμενη,
Ιχνει απομειναν τραχια.
Ριτιδες σφραγησαν τα μετοπα βαθιες –
Σημα βασανων τοσων.
Ομους σκυφτους απ'της δουλιας τους μοχθους.
Βηματα κουρασμενα κι'αφελες.
Κενο το βλεμμα των ματιων.

Κουραγιο να'χεις μεταναστη, κι'υπομονη.
Καινουργιου Εθνους εγεινες θεμελιο και ριζα !